

Sygn. akt III U 613/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania I. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29 czerwca 2012 r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 613/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.06.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił I. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

I. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdził, że w 2010r. przeszedł zawał serca i miał implantację dwóch stentów, ma częste zawroty głowy, szumy w uszach, drżenie rąk, bóle zamostkowe, zaburzenia rytmu serca, bóle kręgosłupa i stawów. Nawet przy najmniejszym wysiłku odczuwa duże zmęczenie.

Reasumując wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 27.06.2012r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04.05.2012r. I. B. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Celem ustalenia czy jest on osobą niezdolną do pracy, stopnia niezdolności i daty jej powstania – został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 28.05.2012r. uznał, że I. B. nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez I. B. jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 27.06.2012r. także ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania I. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania I. B. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z I. B., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niego: chorobę wieńcową stabilną, zawał serca NSTEMI leczony PTCA GZP +2 stenty – przebyty w listopadzie 2010r., stan hemodynamiczny I/II wg NYHA, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w odcinku L/S kręgosłupa z przebyłą rwą, obecnie bez objawów korzeniowych, zespół pozapiramidowy w kończynie górnej prawej do diagnostyki oraz kciuk prawy trzaskający. Biegli ocenili, że stwierdzone u odwołującego schorzenia nie powodują ani całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii stwierdzili, że I. B. po przebyłym zawale serca w 2010r. jest obecnie stabilny wieńcowo i hemodynamicznie. Wykonany w trakcie rehabilitacji test wysiłkowy wypadł ujemnie przy obciążeniu 10,1 METs. W badaniu echograficznym z maja 2012r. stwierdzono prawidłową wielkość jam serca i grubość ścian lewej komory bez odcinkowych zaburzeń kurczliwości, z prawidłową kurczliwością globalną lewej komory – EF 68%. Dobowe monitorowanie EKG nie wykazało złożonych zaburzeń rytmu. W badaniu klinicznym odwołujący zdaniem biegłych jest całkowicie wydolny krążeniowo i oddechowo. Natomiast gdy chodzi o zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa, to biegli stwierdzili, że są one bez objawów korzeniowych, w okresach zaostrzenia wymagają leczenia farmakologicznego i fizykoterapeutycznego. Stwierdzili, że funkcja kończyn i kręgosłupa jest prawidłowa (k.14-16).

Odwołujący nie zgodził się z tak brzmiącą opinią i stwierdził, że biegli nie wzięli od uwagę, że ma przepuklinę kręgosłupa na odcinku L4-L5, co wykazał rezonans magnetyczny. Ponownie opisał swe dolegliwości związane z kręgosłupem i sercem, stwierdzając, że uniemożliwiają mu jakąkolwiek pracę.

Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego neurologa, ortopedy i kardiologa. Biegli po zbadaniu odwołującego i zapoznaniu się z dokumentacją dotyczącą jego stanu zdrowia rozpoznali u niego: chorobę wieńcową stabilną I/II kl.

CCS, stan po angioplastyce GZP z założeniem dwóch stentów, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa LS z dyskopatią L4-L5 bez istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu i zespół bolesnego barku prawego.

W konkluzji opinii biegli stwierdzili jednak, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

W uzasadnieniu biegli stwierdzili, że stan układu krążenia jest stabilny. W badaniu przedmiotowym bez cech niewydolności serca. W obrazie echo bez odcinków zaburzeń kurczliwości, bez powiększenia jam serca, frakcja wyrzutowa, EF 68%. Test wysiłkowy bez cech ischemii z dość dobrą tolerancją wysiłku – ponad 10 MET. Biegli stwierdzili, że w badaniu holterowskim nie wykazano istotnych zaburzeń rytmu. Dolegliwości z zakresu kręgosłupa i stawów aktualnie zdaniem biegłych nie upośledzają w istotny sposób funkcji narządu ruchu. Zdaniem biegłych wskazana jest okresowa rehabilitacja, a w okresie nasilenia objawów – wdrażanie leczenia farmakologicznego. Biegli podnieśli również, że na proponowany przez neurochirurga zabieg operacyjny odwołujący nie wyraził zgody (k.43-44).

Odwołujący nie zgodził się także z tą opinią. Ponownie podkreślił, że biegli pominęli, iż ma dyskopatię kręgosłupa. Stwierdził, że codziennie musi zażywać leki przeciwbólowe. Zaprzeczył jakoby nie wyraził zgody na zabieg operacyjny.

Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych specjalizujących się w chorobach, na które cierpi odwołujący. W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją, biegli jednoznacznie wskazali występujące u I. B. schorzenia, których stopień i nasilenie nie spowodowały jednak niezdolności do pracy. Na okoliczność stanu zdrowia odwołującego wypowiadały się dwa zespoły biegłych, składające się z neurologa, ortopedy i kardiologa. Z obu opinii wynika, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich chorób, z którymi odwołujący wiązał swą niezdolność do pracy. Wszystkie sporządzone opinie zawierają analogiczne wnioski, sprowadzające się do konkluzji, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy. Wobec powyższego subiektywne przekonanie I. B., że jest on niezdolny do pracy, nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Odnosząc się do zarzutu odwołującego, podnieść należy, że biegli szczegółowo odnieśli się do schorzenia odwołującego związanego ze zwyrodnieniem kręgosłupa oraz wzięli pod uwagę wszystkie dokumenty związane z tym schorzeniem. Jednakże uznali, że nie stanowią one o choćby częściowej niezdolności odwołującego z tego powodu.

Nadto podnieść należy, że rolą Sądu ubezpieczeń społecznych jest analiza, czy zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Decyzja została wydana dnia 29.06.2012r., a zatem Sąd przede wszystkim analizuje, czy na tę datę odwołujący był osobą niezdolną do pracy. Okoliczność, że zdaniem odwołującego aktualnie nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia, może być jedynie podstawą ponowienia wniosku o rentę.

Odwołujący jest z wykształcenia elektromechanikiem. Pracował jako elektromechanik, elektryk, pomocnik piekarza, pracownik fizyczny oraz prowadził własną działalność gospodarczą. W ocenie Sądu odwołujący nie wykazał w tym postępowaniu, aby utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji albo aby utracił zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Z tych względów Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie I. B..